

Landskap: Skåne Upptecknat av: J. Aug. Persson
 Härad: Färs Adress: St. Graibrödergata 13, Lund
 Socken: S. Årum Berättat av: snickare Anders Westbergren, Malmö
 Uppteckningsår: 1944. Född år 1870 i _____

"Årumspjägen", - klack gubbe. s. 1-3.

Skriv endast på denna sida!

Ölur ryften uppstå, och hur de spridas.

N:o 2.

Så fann det en "klok" gubbe i skum, som hette Lars Mårtensson, kallad "Stumpägen", han var något i likhet med klokepetterskan, och blef med tiden lika berömd som hon, och den förste gången han riktigt visade sina konster och sin makt på en meniska det var när länsmannen Sjåström i Solunga kom och skulle häfta honom som kvasthalvare och föra honom till tinget i Sjöbo.

Han kom med skjut och skulle ta honom med det, och han satte sig snällt på vagnen, men hästarna förmädde inte rubbalden af stället, på sadu han jagar nog för tung kan jag förtä, så fup han gå af vagnen, och på körde de fram och tillbaka några gånger så att hästarna blifva rent uppskärda men satte han sig på igen, men det blef det samma, hästarna stegrade sig, och de kom inte af fläcken med vagnen, utan han måtte gå af den igen, och länsmannen måtte ensam bära till tinget i Sjöbo.

Men när så lämnanden kom dit så stod skumpägen
 där på tinghusstrappan, och tog emot honom och sade:
 jag tror att jag kom förut hit ändå.

Men då blef lämnanden så rädd så han höll på att dö
 af färskräckelse, och hästarna hade hela vägen rent af
 sken af iväg så de voro rent vita af skubb.

Och efter den dagen vågade ingen röra vid skumpägen.
 Det var hans ståt som "klög" gubben, och så kom hans rykte
 ut på samma sätt som "plokpetterskan", enligt legenden.

Det fanns en snickare i Malmö som var fetan Kristianstads
 trakten som en gång arbetade fälet hos mig här i Lund,
 han hette Anders Westergren, han hade varit sjuk innan
 han kom till Malmö och färgäpser sött läkare i Skarbohamnen
 och Kristianstad utan att bli förbättra, men så sötte han
 skumpägen, och han sade så fort han kom in till honom,
 varför kommer du till mig, ni tror ju inte att jag kan när
 gänting, ni har ju sött två läkare förut, i Skarbohamnen en,
 och i Kristianstad en.

Ni heter ju Anders W^{estergren} och är född där
och där, är snickare till yrket, och är nå och nå gam-
mal och har haft ont i magen nå och nå länge.

Men där blef jag rädd, sa W^{estergren}, så jag höll
på att ramla omkull där jag stod framför denna
oansenliga bandgubbe till lökare, god skulle jag väl tro.

Nå hur gick det då frågade jag honom, nu, ja han gjor-
de mig bra, men jag stod ju där och skämde honom
en vät hund, det var ju samt vart enda ord han
sade mig rakt upp i ansiktet.

Men hur han kunde föta mig det blef jag aldrig
klok, på ej heller hur han visste allt om mig heller.

Men ett vet jag att han gjorde mig bra och att det
är sant annars hade jag varit död nu.

W^{estergrens} repte sedermera till Amerika och har ej ännu
återkommit det jag vet, det var 1905 när han berättade detta.
Ländans beröftade personers rykte tager en väldig fart.